

## РЕШЕНИЕ НА СЪДА

30 април 1996 година\*

По дело С-308/93

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от Centrale Raad van Beroep (Нидерландия), в производството, висящо пред този съд между

**Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank**

и

**J.M. Cabanis-Issarte**

относно тълкуване на членове 2 и 3 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕИО) № 2001/83 на Съвета от 2 юни 1983 г. (ОВ 1983 г., L 230, стр. 6),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н D.A.O. Edward, г-н J.-P. Puissochet и г-н G. Hirsch (председатели на състав), г-н G.F. Mancini, г-н F.A. Schockweiler, г-н J.C. Moitinho de Almeida, г-н P.J.G. Картеун, г-н C. Gulmann, г-н J.L. Murray, г-н P. Jann, г-н H. Ragnemalm и г-н M. Wathelet (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н G. Tesauero,

съдебен секретар: г-н D. Louterman-Hubeau, главен администратор,

като взе предвид писмените становища представени:

- за Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, от г-н E.H. Pijnacker Hordijk, от адвокатска колегия Амстердам,

- за нидерландското правителство, от г-н A. Vos, юридически съветник в Министерството на външните работи, в качеството на представител,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н D. Gouloussis, юридически съветник, и г-н V.J. Drijber, от нейната Правна служба, в качеството на представител,

като взе предвид доклада на съдията-докладчик,

като взе предвид становището на генералния адвокат на съдебното заседание на 21 септември 1994 г.,

---

\* Език на производството: нидерландски.

като взе предвид Определението от 27 юни 1995 г. за подновяване на устната процедура,

като взе предвид, отговорите, дадени на писмените въпроси на Съда от името на:

- за Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, от адв. E.H. Pijnacker Hordijk,
- за нидерландското правителство, от г-н A. Bos,
- за германското правителство, от г-н B. Kloke, Oberregierungsrat във Федералното министерство за икономическо сътрудничество и развитие, в качеството на представител,
- за френското правителство, от г-н M. Perrin de Brichambaut, директор по правните въпроси в Министерството на външните работи, г-жа C. de Salins, заместник-директор в Дирекцията по правни въпроси в същото министерство, и г-н C. Chavance, секретар по външните работи в същото министерство, в качеството на представители,
- за австрийското правителство, от г-жа C. Stix-Hackl, Legationsraetin във Федералното министерство на външните работи, в качеството на представител,
- за Обединеното кралство, от адв. S. Braviner, от Treasury Solicitor's, в качеството на представител, и адв. P. Watson, Barrister,
- за Комисията, от г-н B.J. Drijber,

като взе предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, за което се явява адв. E.H. Pijnacker Hordijk, от нидерландското правителство, представлявано от г-н M.A. Fierstra, помощник-юридически съветник в Министерството на външните работи, в качеството на представител, за френското правителство, за което се явява г-н C. Chavance и J.-F. Dobelle, помощник-директор в Дирекцията по правни въпроси в Министерството на външните работи, в качеството на представител, Обединеното кралство, за което се явява г-н S. Braviner и P. Watson, и Комисията, за която се явява г-н D. Gouloussis и B.J. Drijber, по време на съдебното заседание на 22 ноември 1995 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат на съдебното заседание на 29 февруари 1996 г.,

постанови настоящото

### **Решение**

1. С Решение от 3 юни 1993 г., получено в Съда на 7 юни 1993 г., Centrale Raad van Beroep (Върховният съд) е отнесъл до Съда за преюдициално решение по член 177 от Договора за ЕИО редица въпроси относно тълкуването на членове 2 и 3 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на

Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕИО) № 2001/83 на Съвета от 2 юни 1983 г. (ОВ 1983 г., L 230, стр. 6, наричан по-нататък „Регламент № 1408/71”).

2. Тези въпроси са били повдигнати в хода на производството между г-жа Cabanis-Issarte и Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank (директорите на дирекция „Социално-осигуряване”, по-нататък „SVB”) относно определянето на ставката на осигурителна вноска за период на доброволно осигуряване по Algemene Ouderdomswet (Закона за общо осигуряване за старост, наричан по-нататък „AOW”).

3. Г-жа Cabanis-Issarte, френска гражданка, е преживяла съпруга на работник мигрант, който също така е бил френски гражданин. През ноември 1948 г., двойката се е установила в Нидерландия поради професионалната дейност на съпруга. През октомври 1960 г. те са се завърнали във Франция. През ноември 1963 г. те са се върнали в Нидерландия и са живели там до юли 1969 г. – годината, през която г-н Cabanis е достигнал възраст за пенсиониране. След това те са се завърнали, за да се установят трайно във Франция, където г-н Cabanis е починал през октомври 1977 г.

4. От 1 януари 1957 г., датата на влизане в сила на AOW, до октомври 1960 г., г-жа Cabanis-Issarte е била „задължително осигурено лице” по AOW, по силата на нейното пребиваване в Нидерландия. Докато г-н и г-жа Cabanis са живели във Франция, от 20 октомври 1960 г. до 12 ноември 1963 г., тя е била осигурена по AOW вследствие на доброволните вноски, платени от нейния съпруг. Впоследствие тя отново е станала „задължително осигурено лице” по AOW, тъй като е пребивавала в Нидерландия до окончателното си завръщане във Франция на 15 юли 1969 г.

5. По време на периода, който предшества влизането в сила на AOW, от 23 ноември 1948 г. до 31 декември 1956 г., г-жа Cabanis-Issarte е била осигурена по нидерландското законодателство чрез прилагане на преходните разпоредби на AOW във връзка с приложение V 3 от Регламент № 1408/71, изменен с акта относно условията за присъединяване към Европейските общности на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия и за адаптиране на Договорите (ОВ 1972 г., L 73, стр. 14).

6. Приложение V 3, точка 2, буква а), в) и д) са съдържали няколко правила за равномерно разпределение, което позволява такова обхващане, формулирани, както следва:

„а) Осигурителните периоди преди 1 януари 1957 г., през които получател, който не отговаря на условията за признаване на тези години за осигурителни периоди, е пребивавал на територията на Нидерландия след 15-годишна възраст, или през които, докато пребивава на територията на друга държава-членка, е упражнявал дейност като заето лице в Нидерландия за установен в тази страна работодател, също се считат за завършени осигурителни периоди съгласно нидерландското законодателство за общото осигуряване за старост.

(...)

в) По отношение на омъжена жена, чийто съпруг има право на пенсия съгласно нидерландското законодателство за общото осигуряване за старост, периодът на брак преди датата, на която тя е навършила шестдесет и петгодишна възраст, и през които е

пребивавала на територията на една или повече държави-членки също се вземат под внимание като осигурителни периоди, доколкото тези периоди съвпадат със завършените от съпруга Ж осигурителни периоди съгласно това законодателство и с периодите, които следва да бъдат взети предвид съгласно разпоредбите на алинея а).

(...)

д) Разпоредбите на двете предходни алинеи се прилагат по аналогия за жена, която е била омъжена и чийто съпруг е бил субект на нидерландското законодателство за осигуряване за старост, или за когото се счита, че има завършени осигурителни периоди съгласно разпоредбите на алинея а).

(...)”

7. От своето пенсиониране през 1969 г. до смъртта си през октомври 1969 г., г-н Cabanis е получавал „пенсия на женено лице”, изчислено на основата на упоменатите по-горе осигурителни периоди, завършени от двамата съпрузи. През този период г-жа Cabanis-Issarte, която е навършила 65 години през май 1974 г., не е могла да претендира за пенсия по AOW, тъй като в качеството на омъжена жена тя е била обхваната от тази схема, както тя се е прилагала по това време, само чрез пенсията, изплащана на нейния съпруг.

8. От друга страна, след смъртта на съпруга си, г-жа, Mrs Cabanis-Issarte е можела да претендира, считано от 1 април 1978 г., независимо право на „пенсия на самотно лице” по AOW. Въпреки това SVB е намалил тази пенсия с размера, който отговаря на 29-те години, през които г-жа Cabanis-Issarte не е била осигурена по тази схема, т.е. периода от нейната 15-та годишнина (13 май 1924 г.) до датата, на която двойката за първи път се е установила в Нидерландия (23 ноември 1948 г.) и периода от датата на окончателното Ж завръщане във Франция (15 юли 1969 г.) до нейния 65-ти рожден ден (13 май 1974 г.).

9. По отношение на последния период SVB е предложил г-жа Cabanis-Issarte да плати доброволни вноски. С Решение от 7 юли 1980 г., той е определил вноските за доброволно осигуряване при максималната ставка в съответствие с член 2, параграф 1 от Кралското решение от 24 февруари 1961 г. (Staatsblad 56), който предвижда, че:

„вноската за всяка календарна година през съответния период е в максимален размер, когато осигуреното лице може да бъде задължено да плати по Algemene Ouderdomswet за въпросната година”.

10. Тази разпоредба обаче не е приложима към гражданин на Нидерландия, чиято вноска по член 2, параграф 2 от Кралското решение от 1961 г. е по-ниска, понеже „при условие че той може да докаже пред Sociale Verzekeringsbank, че това води до по-малък размер, за всяка календарна година през съответния период е равна на същия процент от неговия доход през въпросната календарна година в съответствие с член 28 от Algemene Ouderdomswet за тази година, но не по-малко от 5 % от максималния размер, който осигуреното лице може да бъде задължено да плати в съответствие с този закон през въпросната година”.

11. Член 3 от Кралското решение от 22 декември 1971 г. (Staatsblad 798) съдържа разпоредби, подобни на току що цитираните, с единствената разлика, че последното постановление се позовава също така на Algemene Weduwen- en Wezenwet (Общия закон за осигуряване на вдовици и сираци).

12. Г-жа Cabanis-Issarte е обжалвала пред Raad van Beroep, Амстердам, решението на SVB за определяне на максималната ставка на размера на вноските, които тя е трябвало да плати за доброволно осигуряване.

13. С Решение от 2 февруари 1987 г., Raad van Beroep, Амстердам, е уважил нейната жалба. Той е преценил по-специално, че „Регламент (ЕИО) № 1408/71 е приложим към г-жа Cabanis-Issarte по силата на член 2, и че в съответствие с член 3 от регламента тя има право към нея да се прилагат същите условия като тези, с които се ползват нидерландските граждани”.

14. Член 2, параграф 1 от Регламент № 1408/71 предвижда, че регламентът се прилага „за заети (...) лица, които са или са били субекти на законодателството на една или повече държави-членки, и които са граждани на една от държавите-членки, (...)”, както и за членовете на техните семейства и преживелите ги лица.”

15. Член 3, параграф 1 предвижда, че:

„Съобразно особените разпоредби на настоящия регламент, лицата, които пребивават на територията на една от държавите-членки, за които се прилага настоящият регламент, подлежат на същите задължения и се ползват със същите обезщетения съгласно законодателството, на която и да е държава-членка, както гражданите на съответната държава.”

16. SVB е обжалвало това решение пред Centrale Raad van Beroep. Този съд отбелязва по-специално, че ако тя би останала през периода 15 юли 1969 г. – 13 май 1974 г., лице като г-жа Mrs Cabanis-Issarte би продължило да бъде задължително осигурено като пребиваващо лице и че, за разлика от доброволната осигурителна ставка, вноската не би била определена на максималната ставка.

17. Тъй като не е бил сигурен относно правата на г-жа Cabanis-Issarte по Регламент № 1408/71, Centrale Raad van Beroep е решил да спре производството и да отнесе до Съда следните въпроси за преюдициално решение:

„1) В съответствие с член 2 от Регламент (ЕИО) № 1408/71, и включително принципът на еднакво третиране определен в член 3, от него, има приложение в случаи като настоящия към лица подобни на ответника:

а) тъй като тя би следвало да бъде третирана като оправомощено лице в съответствие с член 2а от приложение V 3 от този регламент (както това приложение е било номерирано по времето на оспорваното решение)?

б) тъй като тя би следвало да бъде третирана като член на семейство или (в последна сметка) като преживяло лице по смисъла на член 2 от този регламент по силата на факта, че в съответствие с член 9 от Кралското решение от 24 февруари 1961 г., приложим по това време, тя е била обхваната от осигуряване на основание на

плащането от страна на нейния понастоящем починал съпруг на доброволни вноски (за периода 20 октомври 1960 г. - 12 ноември 1963 г.)?

в) тъй като тя би следвало да бъде третирана като член на семейство или преживяло лице по силата на обстоятелството, което следва да бъде установено, че по време на последния посочен период, но също така и извън него, тя е била обхваната от член 2д във връзка с член 2в от упоменатото по-горе приложение?

2) Може ли да бъде постановено, че в случаи като настоящия социално осигурителните привилегии са били изгубени в резултат на упражняване на правото на свобода на движението, което би довело до това, че целите, посочени в членове 48 - 51 от Договора за ЕИО не са постигнати, и ако това е така, какви са последиците за изискването за националност, разглеждано в настоящия случай за целите на намаляване на вноските?”

### **По първия въпрос**

18. С първия си въпрос националният съд иска по същество да установи, дали членове 2 и 3 от Регламент № 1408/71 следва да бъдат тълкувани като означаващи, че преживял съпруг на работник мигрант може да се позовава на тях за целите на определянето на ставката на вноски във връзка с период на доброволно осигуряване, завършен по пенсионна схема за старост на държава-членка, в която работникът е бил нает.

19. Произтича от установената постоянна съдебна практика, от Решението от 23 ноември 1976 г., Kermaschek/Bundesanstalt fuer Arbeit (40/76, Recueil, стр. 1669), че членовете на семейство на работник могат да претендират по член 2 от Регламент № 1408/71 по производни права, т.е. такива, придобити по силата на своя статут като член на семейството на работника.

20. SVB, правителствата на държавите-членки, които са подали становища, и Комисията – всичките те заемат становището, че в светлината на тази съдебна практика преживелият съпруг на работник мигрант не може да се позовава на член 3 от Регламент № 1408/71 при определяне на дължимата вноска за период на доброволно осигуряване с цел получаване на право на пенсия за старост, тъй като правото на такова обезщетение не е производно право, получено чрез статута на член на семейството на работник мигрант или като преживялото го лице, но представлява лично право на лицето, придобито независимо от всякакво семейно правоотношение с работника.

21. В това отношение, следва да се напомни, че член 2, параграф 1 от Регламент №1408/71, който определя лицата, обхванати от регламента се позовава на две ясно разграничими категории лица: работници, от една страна, и членове на семействата им и преживелите ги лица, от друга. За да попаднат в обхвата на регламента, първите трябва да бъдат граждани на държава-членка, лица без гражданство или бежанци, които пребивават на територията на една от държавите-членки. От друга страна, няма изискване за националност за прилагането на регламента към членовете на семейството на работници, които са граждани на Общността, или към преживялите ги лица.

22. Разграничението, направено между работниците и членовете на техните семейства или преживелите ги лица, определя лицата, към които се прилагат много от разпоредбите на Регламент № 1408/71, някои от които се прилагат само към работници.

23. По такъв начин съпруга на работник на Общността не може да се позовава на своя статут, за да иска прилагането на членове 67 - 71 от Регламент № 1408/71, чиято основна цел е координирането на правата на обезщетения при безработица, предвидени по силата на националното законодателство на държавите-членки по отношение на заетите лица, които са граждани на държава-членка, но не са членове на техните семейства.

24. Такъв е случаят с Решението Kermaschek, упоменато по-горе. Г-жа Kermaschek, югославска гражданка, е искала прилагането в нейния случай на разпоредбите на Регламент № 1408/71, свързани със сумирането на осигурителни периоди или периоди на заетост с цел получаване на право на обезщетение за безработица. Тя не е можела да се позовава на нейния статут на работник в Германия, тъй като тя е била гражданка на трета страна. Нито пък тя е можела да се позовава на нейния статут на съпруга на германски гражданин, тъй като разпоредбите на въпросното право на Общността се прилагат изключително към работници.

25. Разглежданият понастоящем случай пред националния съд обаче е различен. Г-жа Cabanis-Issarte иска прилагането на принципа на равно третиране, предвиден в член 3, параграф 1 от Регламент № 1408/71 по отношение на определянето на ставката на вноската за период на доброволно осигуряване, завършен по нидерландското законодателство и имащ за цел допълване на период на задължително осигуряване, завършен по същото законодателство.

26. Съобразно особените разпоредби на Регламент №1408/71, член 3, параграф 1 предоставя на „лицата, които пребивават на територията на една от държавите-членки” и към които регламентът се прилага правото на равно третиране по отношение на прилагането на социално осигурителното законодателство на държавите-членки, без да провежда разграничение между работници, членове на семействата на работници или преживелите ги съпрузи. Освен това и във всеки случай, всяко дерогиране от равното третиране на основата на някоя от разпоредбите на регламента, към които член 3, параграф 1 препраща, следва да бъдат обективно оправдани, за да не бъде обезсмислено основното право на недискриминация, предвидено в член 3, параграф 1 в областта на социалната сигурност.

27. Общоприето е, първо, че в съответствие с член 2, параграф 1, г-жа Cabanis-Issarte, в качеството си на преживяла съпруга на работник мигрант, е лице, обхванато от Регламент № 1408/71, че нейната пенсия за старост, изплащана Ж от SVB, попада в клона „обезщетения за старост” по член 4, параграф 1, буква в) от този регламент и, на последно място, нито една разпоредба на регламента, по-специално от дял III, глава 4 „Старост и смърт (Пенсии)” от този регламент, която съдържа особените разпоредби за различните класове обезщетения, не изключват прилагането на член 3, параграф 1 във връзка с условията, които регулират предоставянето на преживелия съпруг на работник на пенсия за старост на основата на доброволни вноски.

28. Следователно г-жа Cabanis-Issarte отговаря на условията за прилагането на член 3, параграф 1 от Регламент № 1408/71 по отношение на нея.

29. Независимо от това, в няколко решения, последвали решението по делото Kermaschek, упоменато по-горе, Съдът е постановил, че член на семейство на работник мигрант не може да се позовава на членове 2 и 3, за да претендира на основание на

равното третиране с гражданите на приемащата държава на социално осигурително обезщетение, което се предоставя като лично право, а не поради статут на бенефициент като член на семейството на работник. Съдът е сторил това, без преди това да установи, дали някои особени разпоредби на договора не изключват прилагането на член 3, параграф 1 ( вж. Решение от 6 юни 1985 г., Frascogna, 157/84, Recueil стр. 1739; от 20 юни 1985 г., Deak, 94/84, Recueil стр. 1873 г.; от 17 декември 1987 г., Zaoui, 147/87, Recueil стр. 5511; от 8 юли 1992, Taghavi, C-243/91, Recueil стр. 1-4401, и от 27 май 1993 г., Schmid, C-310/91, Recueil стр. 1-3011).

30. Невъзможността на съпруга на работник, който след придружаване на работника до друга държава-членка, реши да се завърне в своята държава на произход, да се позовава на правилото за равно третиране във връзка с предоставянето на някои обезщетения, предвидени в законодателството на последната държава на заетост би се отразила неблагоприятно на свободата на движение на работници, която съставлява контекста на правилата на Общността относно координацията на националните социално осигурителни законодателства. На целта и духа на тези правила би противоречало да се лиши съпруга на работник мигрант или преживяло го лице от правото на прилагането на принципа за забрана на дискриминация при изчисляването на обезщетенията за старост, на които съпругът или преживялото лице би претендирал, при същите условия като гражданите, ако той би останал в приемащата държава.

31. Освен това, разграничението между личните права и производните права, което Съдът е провел в решенията, упоменати в параграф 29, може да има за последици да нахърни изискванията на правото на Общността, че неговите правила следва да се прилагат единно чрез поставянето на приложимостта им към лицата в зависимост от това, дали националното право, свързано с въпросните обезщетения, разглежда съответните права като лични или като производни, като се имат предвид особените характеристики на местната социално осигурителна схема.

32. Такива особени характеристики могат да доведат до положение, при което за целите на отпускане на пенсия за старост по законите на една държава-членка, пенсионните права, придобити през осигурителни периоди или периоди на пребиваване, взети предвид при изчисляването на пенсията, се класифицират като лични права или като производни права в зависимост от разглеждания период. Както генералният адвокат посочва в параграф 15 от своето становище от 29 февруари 1996 г., такъв е случаят с г-жа Cabanis-Issarte, която по нидерландското законодателство е придобила във връзка с някои осигурителни периоди пенсионни права като член на семейство на работник мигрант, но по отношение на други периоди е придобила такива права като преки лични права.

33. Освен това, както Комисията посочва, такова разграничение между лични права и производни права клони към размиване в националните социално осигурителни системи с оглед на тенденцията за универсален обхват на социалната сигурност.

34. Следователно, тъй като разграничението между лични права и производни права води до неприложимост на основното право на равно третиране по отношение на преживелия съпруг на работник мигрант, правилото по делото Keramaschek следва да бъде ограничено до обстоятелствата, описани в точки 23 и 24 по-горе.



35. Независимо от това с цел да се оправдае разграничението в настоящия случай между лични права и производни права, SVB и правителствата, които са подали становища, поддържат тезата, че такова разграничение, което позволява да се определят границите на обхвата на правата, за които работниците и членовете на техните семейства могат съответно да претендират по Регламент № 1408/71, произтича от принципа на свобода на движение на работници, чиито основни бенефициенти са лицата, които извършват или са извършвали икономически дейности и от чийто статут произтичат правата, предоставени от правото на Общността на членовете на семейства.

36. Нидерландското правителство констатира по-специално, че не само г-жа Cabanis-Issarte никога не е работила в компетентната държава, но че въпросните права на обезщетение също така са свързани с период, през който тя даже не е живяла в тази държава.

37. Тези аргументи не може да бъдат приети.

38. Преди всичко, свободата на движение на работници, гарантирана от член 48 от Договора, води до правото на интегриране в приемащата държава, особено по отношение на семейството на работника с цел да се избегнат негативните последици за свободата на движение, които биха се появили в противен случай. Осигуряването на равно третиране, особено в областта на социалните предимства, предвидени в член 7, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2) трайно потвърждавани от Съда в полза на членовете на семействата на работници, следва същата цел и съставлява важен фактор, засягащ интеграцията в приемащата държава.

39. На следващо място, по отношение на прилагането на националните социално осигурителни законодателства към работниците и членовете на техните семейства, член 51 от Договора възлага на Съвета задачата да приеме такива мерки в областта на социалната сигурност, които са необходими за осигуряване на свободата на движение на работници (вж., по-специално Решение от 26 октомври 1995 г., Moscato, C-481/93, Recueil стр. 1-3525, точка 27, и Klaus, C- 482/93, Recueil стр. 1-3551, точка 21).

40. За тази цел Регламент № 1408/71 съдържа редица разпоредби, насочени, *inter alia*, към предотвратяване на лишаването чрез споразумения и правила, които могат да варират в зависимост от клона на съответната социална сигурност, на работник, който е упражнил правото си на свобода на движение и който реши след достигане на пенсионна възраст да се завърне в своята държава на произход, както и на членовете на неговото семейство, от социално осигурителните предимства, на които те биха имали право, ако бяха останали в последната държава на заетост.

41. В настоящия случай е установено, че г-жа Cabanis-Issarte, френска гражданка, никога не е работила и че тя е придружавала съпруга си през тези части от неговия трудов живот, които той е прекарал в Нидерландия. Съответно, тъй като нейният съпруг е упражнил правото си на свобода на движение, тя е получила правото да се установи с него в Нидерландия и впоследствие е получила възможността да придобие пенсионни права по нидерландското законодателство, както по отношение на периодите, по време на които тя е пребивавала в Нидерландия, така и по отношение на периодите, по време на които тя е пребивавала във Франция на основание на

доброволното осигуряване на нейния съпруг или на своето собствено доброволно осигуряване.

42. В това отношение е очевидно, че в случая пред националния съд периодът на доброволно осигуряване по необходимост допълва периодите на задължително осигуряване, които г-жа Cabanis-Issarte е завършила в Нидерландия, понеже тя е живяла там със съпруга си, който е бил работник мигрант.

43. Следователно, обратно на това, което SVB и нидерландското правителство поддържат, по-специално положението на г-жа Cabanis-Issarte във връзка с периода на доброволно осигуряване, по отношение на който SVB отказва да Ж позволи да плаща същите намалени вноски, които е позволено на гражданите да плащат, е обхванато от правилата на Общността относно свободата на движение на работници, и по-специално от правилото за забрана на дискриминация в областта на социалната сигурност, предвидено в член 3, параграф 1 от Регламент № 1408/71, който се отнася както за работници, така и за членовете на техните семейства.

44. Като се има предвид упоменатите по-горе съображения, отговорът на първия въпрос следва да бъде, че членове 2 и 3 от Регламент № 1408/71 следва да бъдат тълкувани като означаващи, че преживялия съпруг на работник мигрант може да се позовава на тях за целите на определяне на ставката на вноската във връзка с период на доброволно осигуряване, завършен по пенсионна схема за старост на държава-членка, в която работникът е нает.

### **По втория въпрос**

45. С оглед на отговора, даден на първия въпрос, не е необходимо да се разглежда или отговаря на втория въпрос.

### **Действие във времето на настоящото решение**

46. Както SVB, така и правителствата на държавите-членки, които са подали писмени становища, твърдят, че при отклоняване от линията, следвана по делото Kermaschek, действието във времето на решението следва да бъде ограничено. В това отношение се прави позоваване на сериозните последици, които биха последвали за финансирането на социално осигурителните схеми, и радикалната промяна в резултат на отклоняването от прецедента.

47. Въпреки че правителствата на държавите-членки, които са подали писмени становища, не са били в състояние да оценят, дори приблизително, финансовите последици от решението, дадено по първия въпрос, надделяващите съображения за правна сигурност изключват поставянето под въпрос на правни положения, които окончателно са били уредени в съответствие с предходната практика на Съда, чийто обхват е ограничен с настоящото решение.

48. Съответно, следва да бъде постановено, че на настоящото решение не може да се прави позоваване в подкрепа на искове относно обезщетения, свързани с периоди преди датата на постановяване на настоящото решение, освен от лица, които преди тази дата са завели дело или са повдигнали равностойни искания.

## По съдебните разноси

49. Разноските, направени от нидерландското, германското, френското, австрийското правителства и правителството на Обединеното кралство, и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, отнесени до него от Centrale Raad van Beroep, с Решение от 3 юни 1993 г., реши:

**1. Членове 2 и 3 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕИО) № 2001/83 на Съвета от 2 юни 1983 г. следва да бъдат тълкувани като означаващи, че преживялият съпруг на работник мигрант може да се позовава на тях за целите на определяне на ставката на вноската във връзка с период на доброволно осигуряване, завършен по пенсионна схема за старост на държава-членка, в която работникът е нает.**

**2. На настоящото решение не може да се прави позоваване в подкрепа на искове относно обезщетения, свързани с периоди преди датата на постановяване на настоящото решение, освен от лица, които преди тази дата са завели дело или са повдигнали равностойни искания.**

Подпис

Постанови в открито съдебно заседание в Люксембург на 30 април 1996 година.

Подписи